

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

3 декември 1992 година*

„Иск за отмяна на Решението на Комисията за забрана на отпускането на помощ от ФЕОГА съгласно Регламент (ЕИО) № 355/77 на Съвета – Оттегляне на одобрение от засегнатата държава-членка-Искане на обезщетение за загуби и пропуснати ползи”

По дело С-97/91

Oleificio Borelli SpA, дружество, учредено по италианското законодателство, със седалище в Pontedassio, Imperia, за което се явява г-жа Maria Luisa Sarni Florino от адвокатска колегия Genoa, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на Ernst Arendt, 8-10 Rue Matthias Hardt,

ищец,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н Eugenio De March, правен съветник в качеството на представител, подпомаган от адв. Giuseppe Marchesini, avocat в Corte di Cassazione (Касационен съд), със съдебен адрес в Люксембург, при г-н Roberto Hauder, представител на правната служба, център Wagner, Kirchberg,

ответник,

с предмет основно отмяната на решение на Комисията, нотифицирано с Меморандум № 69915 от 21 декември 1990 г., с който тя информира Oleificio Borelli SpA, че не може да уважи тяхното заявление за помощ от Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието, секция „Ориентиране”, за финансовата 1990 година съгласно Регламент (ЕИО) № 355/77 на Съвета от 15 февруари 1977 г. относно общите мерки за подобряване на условията, при които се преработват и търгуват селскостопанските продукти (ОВ 1977 г., L 51, стр. 1) и също така за отмяна на мерките, водещи до това решение, или като алтернатива – за постановяване Комисията и/или район Liguria да възстановят щетите, причинени на ищеца,

СЪДЪТ (пети състав),

в състав: г-н G.C. Rodríguez Iglesias, председател на състав, г-н M. Zuleeg, г-н R. Joliet, г-н J.C. Moitinho de Almeida и г-н D.A.O. Edward, съдии,

генерален адвокат: г-н M. Darmon,

секретар: г-н D. Triantafyllou, администратор,

* Език на производство то: италиански.

като има предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните състезания на страните в съдебното заседание от 14 май 1992 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат в съдебното заседание от 9 юни 1992 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, подадена в секретариата на Съда на 18 март 1991 г., Oleificio Borelli SpA (наричана по-нататък „ищецът“) е предявил иск на основание на член 173, параграф 2, член 178 и член 215, параграф 2 от Договора за ЕИО принципно за отмяна на решение на Комисията, оповестено с меморандум № 69915 от 21 декември 1990 г., с който Комисията уведомява ищеца, че не е в състояние да уважи неговото заявление за помощ от Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието (наричан по-нататък „Фондът“), секция „Ориентиране“, за финансовата 1990 година, подадено съгласно Регламент (ЕИО) №355/77 на Съвета от 15 февруари 1977 г. относно общите мерки за подобряване на условията, при които се преработват и търгуват селскостопанските продукти (ОВ 1977 г., L 51, стр. 1) и също така за отмяна на мерките, водещи до това решение, или като алтернатива – за постановяване Комисията и/или окръг Liguria да възстановят щетите, причинени на ищеца.

2. От преписката по делото, става ясно, че на 16 декември 1988 г. чрез италианското правителство ищецът подава до Комисията заявление съгласно Регламент №355/77 за помощ от Фонда, секция „Ориентиране“, за построяване на маслостопанска в Pontedassio (Imperia). Това заявление, което към този момент е било одобрено от окръг Liguria, не получава право на финансиране от Фонда през 1989 г., тъй като през тази финансова година броят на заявленията значително превишава наличните финансови ресурси и защото, като се имат предвид приложимите критерии за подбор, заявлението не може да бъде счетено за приоритетно. В съответствие с член 21 от Регламент №355/77, заявлението на ищеца за помощ е прехвърлено от италианската администрация към финансовата 1990 година.

3. С писмо от 19 януари 1990 г. италианските органи уведомяват Комисията, че на 18 януари 1990 г. Окръжният съвет на Liguria е издал отрицателно становище №109 по отношение на заявлението за помощ, подадено от ищеца.

4. С меморандум № 69915 от 21 декември 1990 г. на Генерална дирекция Земеделие (наричан по-нататък „оспорваното решение“), Комисията уведомява ищеца, че неговият проект не може да бъде допуснат до процедурата за отпускане на помощ на основание, че с оглед на упоменатото по-горе отрицателно становище, не са изпълнени условията, установени в член 13, параграф 3 от Регламент № 355/77.

5. С Определение от 25 февруари 1992 г. Съдът е обявил, че няма юрисдикция да разгледа иска, доколкото е насочен срещу окръг Liguria и цели отмяната на националните процесуални мерки, които са довели до решението на Комисията.

6. Направено е позоваване на Доклада от съдебното заседание за по-пълно отчитане на обстоятелствата по спора, развитието на производството, както и правните основания и доводите на страните, които се упоменават по-долу доколкото това е необходимо за мотивите на Съда.

По исканията, целящи отмяна

7. Ищецът твърди, че оспорваното решение е незаконно на основание, че отрицателното становище на окръг Лигурия, въз основа на което е прието това решение, е незаконно само по себе си. Той счита, че това становище е прието в нарушение на член 9 от Регламент № 355/77, доколкото окръг Liguria е направил погрешна оценка на договорите за доставка, сключени с производители, които ищецът е приложил към заявлението за помощ. От негова гледна точка, това становище също така представлява злоупотреба с правомощие на основание, че изложението на мотивите, на които то се основава се различават от мотивите, които на практика са довели до неговото приемане.

8. Ищецът счита, че ако незаконността на становището на Окръжен съвет Liguria няма въздействие върху валидността на оспорваното решение, то ще бъде лишено от каквото и да било съдебно удовлетворение, тъй като становището е подготвителна мярка, срещу която италианското законодателство не допуска съдебни действия.

9. Следва да се отбележи, че при иск, подаден съгласно член 173 от Договора, Съдът не е компетентен да се произнася относно законността на мярка, приета от национален орган.

10. Тази позиция не може да бъде променена от факта, че въпросната мярка съставлява част от процедурата на Общността за вземане на решение, тъй като от разделението на властите във въпросната област между националните органи и институциите на Общността ясно следва, че мярката, приета от националния орган, е задължителна за вземащия решения орган на Общността и следователно определя условията на решението на Общността, което се приема.

11. Това е така, когато компетентният национален орган издава отрицателно становище за помощ от Фонда. От член 13, параграф 3 от Регламент № 355/77 следва, че проект може да получи помощ от Фонда, само ако е одобрен от държавата-членка, на чиято територия ще се осъществява, и че следователно когато становището е неблагоприятно, Комисията нито може да следва процедурата за разглеждане на проекта в съответствие с правилата, установени в този регламент, нито още повече да разглежда законността на така издаденото становище.

12. При тези обстоятелства никаква нередност, която може да засегне становището не може да повлияе валидността на решението, с което Комисията е отказала заявлението за помощ.

13. Съответно националните съдилища, когато е уместно, след получаване на предварително определение от Съда, постановяват относно законността на спорната национална мярка при същите условия, при които те разглеждат всяка окончателна мярка, приета от същия национален орган, която е в състояние да повлияе неблагоприятно трети страни и впоследствие да поддържа допустимостта на съдебно действие, започнато с тази цел, дори и националните правила да не предвиждат това в подобен случай.

14. Както конкретно установява Съдът в Решенията по дело 222/84 Johnston/Chief Constable of the Royal Ulster Constabulary от 15 май 1986 г., Recueil, стр. 1651, точка 18, и по дело 222/86 UNECTEF/Heylens от 15 октомври 1987 г. Recueil, стр. 4097, точка 14, изискването за съдебен контрол върху всяко решение на национален орган отразява основния принцип на правото на Общността, който произтича от конституционните традиции на държавите-членки и е бил предвиден в членове 6 и 13 от Европейската конвенция за защита на човешките права и основните свободи.

15. Тъй като становището на държавата-членка, на чиято територия се осъществява проекта, съставлява част от процедура, която води до вземане решение на Общността, тази държава-членка е задължена да спазва упоменатото по-горе изискване за съдебен контрол.

16. Накрая, в отговор ищецът представя като ново правно основание нарушението и неправилното прилагане на съчетаните разпоредби на членове 13 и 21 от Регламент № 55/77 на основата на факти, за които твърди, че е узнал едва в хода на това производство.

17. В този смисъл ищецът твърди, че когато е започнал това производство не е знаел, че на 18 януари 1990 г. отрицателното становище е било издадено не при приключване на разглеждането на заявлението, а когато проектът е бил прехвърлен към финансовата 1990 година. Според ищеца, в Регламент № 355/77 няма разпоредба, която предвижда на този етап от процедурата да бъде издавано ново становище относно заявлението за помощ. Следователно Комисията не е трябвало да взема предвид становището, издадено през 1990 г., като условие за прилагане на процедурата, упомената в член 21 от този регламент.

18. Обратно на твърдението на ищеца трябва да се приеме, че въпросното отрицателно становище се отнася до заявлението за помощ, а не до прехвърлянето на проекта към финансовата 1990 година. При тези обстоятелства, правното основание, на което се позовава ищеца, което е резултат не от нов фактор, който се е проявил по време на производството, а от погрешно тълкуване на неблагоприятното становище и на членове 13 и 21 от Регламент № 355/77, е трябвало да бъде представено в исковата молба в съответствие с член 38, параграф 1 буква в) от Процедурния правилник. Следователно не може да бъде счетено за ново правно основание по смисъла на член 42, параграф 2 от Процедурния правилник.

19. Следователно това правно основание трябва да бъде отхвърлено и съответно исканията, целящи отмяната в тяхната цялост.

По исканията, целящи установяването на извъндоговорна отговорност

20. Следва да се съблюдава, че съчетаните разпоредби на членове 178 и 215 от Договора предоставят на Съда юрисдикция само да поправи вреда, причинена от институциите на Общността или техни служители при изпълнение на техните задължения. По този казус има обща позиция, че твърдяната вреда произтича от мярка, приета от националните органи.

21. Следователно исканията, целящи установяване, че Общността е отговорна, трябва да бъдат отхвърлени и в резултат искът в своята цялост трябва да бъде отхвърлен.

По съдебните разноски

22. По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски. Тъй като е загубил делото, следва да бъде осъден да понесе направените от него съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

1. Отхвърля иска.

2. Осъжда ищеца да заплати съдебните разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 3 декември 1992 година.

Подписи